

Een nieuw Prentenboek.

mentatie is de slotpagina van de proloog met Nobel den Koning er op. Ook als geheel is dit plaatje van een mooie kleuren-harmonie; wat zij trouwens alle zijn. De bruin-roode fondkleur met de donkerder roode letters doet iets denken aan oud perkament, en hierbij stemmen het licht-blauw, het grijs, het groen, het bruin, tot een zeer goed geheel.

Zoo is de beginplaat van het eigenlijke verhaal, waar wij boven in een halven cirkel de verzamelde dieren in Nobel's hof zien, en waaronder de tekst een aanvang neemt, een prettig, rustig kleur-geheel. Vroolijk staat hier wit op rood:

Hier beghinnen die avonturen van den

VOS REYNAERDE

waarop dan in de roode tekstletter het verhaal volgt.

De vierde plaat in deze aflevering is als dieren-compositie wel de belangrijkste.

Zij illustreert de aanklacht van Isingrijn:

„Nu gaet hier up eene claghe
Isingrijn ende sine maghe
Ghinghen voor den coninc staen.
Isingrijn begonste saen,
Ende sprac: her coninc heere,
Dor U edelheit ende dor U eere,
Beede dor recht ende dor ghenade,
Ontfaerme U der groter scade,
Die mi Reynaert heeft ghedaen,
Daer ic dicke af hebbe ontfaen
Groten lachter ende verlies.”

Waardig ligt koning Nobel voor zich uit te staren, ter weerszijden zijn de dieren om hem heen gegroeped, op den achtergrond

flankeeren als Egyptische sfinxen, linxen en uilen, en wuiven witte pauwestaarten boven het majestueuze hoofd

Op het voorplan „Isingrijn ende sine maghe” die vol eerbied hunne klacht komen indienen.

Behalve deze prentverbeeldingen, heeft 's heeren Wierinks aandeel in deze uitgave bestaan in het verluchten door omrandingen en toepasselijke vignetten.

Uit den aard der zaak, als aansluitende bij de zwarte, strakke typografische letter, heeft de heer Wierink deze boekversieringen meer geornamenteerd.

In een rand van zeer sterk gestileerde blaadjes en bloem-motieven zijn de diertjes gegrepen, die, hoewel minder tot ornament gebracht dan de bladen er toch goed mede samengaan.

Deze rand die geheel het karakter der houtsnede draagt, is in bruin-rood om de stevig zwarten tekst heengedrukt, en vormt een goede afsluiting, die door de aaneengesloten compositie als een aangename bruin-roode bordure is.

De sluitvignetjes (waarvan wij hieronder er een afdrukken) ten slotte gaven den heer Wierink aanleiding tot tal van aardige composities met dierfiguurtjes, marmotjes, apen, leeuwen, vossen enz. enz.

Wij zien uit alles dat de verluchter het een genoegen vond en niet een taak, en hieraan is het toe te schrijven, dat het geheel er zoo prettig uitziet, en dat Reijnaert thans verschijnt zooals prof. Muller in de voorrede zegt in een gewaad dit kleinood onzer letterkunde waardig.

Hulde aan teekenaar en uitgever.

R. W. P. JR.

